

Inhoud

1	Een luchtig begin: het Carlosmomentje	13
2	De golf met mijn naam erop	19
3	De SM-kliniek	25
4	Geniet van het uitzicht	31
5	Een geniale openingszin	37
6	Nederlands eerste sit-down comedian	43
7	Verborgen talent	51
8	De dag dat de minister mijn koffie haalde	57
9	De manager en het lege colablikje	63
10	Een buidel vol geluk	69
11	De blaffende Duitser	75
12	Wees de wolf in jouw organisatie	81
13	Een adembenemend déjà vu	89
14	Werk eens wat minder hard	95
15	Vrouwen en ik	103

16	Laat de superheld in je vrij	109
17	Aandacht maakt het verschil	115
18	Alles wat je aandacht geeft, groeit	121
19	De gestolen wc	127
20	Shit op je pad?	133
21	Hoe pel je een ui?	139
22	Het hondje op de spoedeisende hulp	145
23	Met mijn mond vol tanden	151
24	Geef mensen vertrouwen in plaats van een tik op de vingers	157
25	Dat is nu eenmaal zo. Of toch niet?	163
26	De manager als assistent van de vuilnisman	171
27	Een paringsritueel om het compleet te maken	177

*Ik sta
Ik loop
Ik spring
Ik duik*

*Ik stond
Ik liep
Ik sprong
Ik dook*

*Ik buil
Ik vecht
Ik lach*

En ik sta weer midden in het leven

JAAP BRESSERS

15 juni 2007

Wat je
op je pad krijgt,
kun je niet kiezen.
Hoe je ermee omgaat
gelukkig wel.

I

Een luchtig begin: het Carlosmomentje

‘**W**aar een wiel is, is een weg’. Daarmee sluit ik mijn optredens als spreker – en Nederlands eerste sit-down comedian – vaak af. Die zin doet het altijd goed. Waarom? Natuurlijk omdat iedereen mij op het podium in mijn rolstoel ziet zitten. Die paar woorden vatten samen wat ik daarvoor al uitgebreid heb verteld: dat je veranderingen echt als een kans kunt zien. Wat je op je pad krijgt, kun je niet kiezen. Hoe je ermee omgaat gelukkig wel.

Die zin slaat ook aan, omdat hij herkenbaar is. Door één lettertje toe te voegen, krijgt hij net een andere draai. Dat is waar het volgens mij om gaat: met iets kleins het verschil maken, iets toevoegen. Dan creëer je wat ik noem de ‘Carlosmomentjes’.

Eh? Wie is Carlos? Moet ik hem kennen? Om met dat laatste te beginnen: ja, want er zit ook een Carlos in jou. Net zoals er een in mij zit. Die Carlos kijkt niet alleen, hij kan

zich verplaatsen in de ander en kijkt naar wat iemand op dat moment nodig heeft. Dat kan een klant of patiënt zijn, maar ook een collega of vriend. Carlos kent de procedures en regels, maar weet ook wanneer hij er beter goed beargumenteerd vanaf kan kijken. In het belang van de ander. Daardoor maakt Carlos het verschil.

Carlos was de verpleger die mij verzorgde na mijn duikongeluk. Voor mij maakte hij zelfs het verschil tussen leven en dood. Zonder dat hij zich daar op dat moment bewust van was.

*Grafieken en saaie management-
modellen kom je in dit boek
niet tegen*

Carlosmomentjes krijg je gratis. Net zoals je ze ook zelf geeft: gratis, maar nooit voor niets. Dat slaat ook op de sticker voorop dit boek: 'Nu met gratis lucht'. Waarom die sticker? Loop maar eens door de supermarkt en je komt vrijwel geen product tegen zonder sticker met prachtige marketingleuzen als 'verbeterde formule', 'vernieuwd' en 'nóg beter dan het ooit geweest is!'. Marketing begon ooit als middel om mensen via informatie te verleiden. Al snel

ontstond er een zijtak gericht op misleiden, want dat scoorde lekker makkelijk. Nu is misleiden het laatste wat ik wil doen, maar ik hou wel van een grap op zijn tijd. Vandaar die sticker. Omdat er al genoeg gebakken lucht wordt verkocht.

Aan de andere kant is die sticker ook hartstikke serieus. In de eerste plaats omdat niemand zonder lucht kan. Voor elke boom die voor dit boek is gebruikt, worden er daarom twee terug geplant, die speciaal voor jou CO₂ omzetten in zuurstof en zo extra lucht geven. Dat heb je soms nodig. Zoals ik destijds in Portugal, waar broeder Carlos me die lucht gaf. En tegenwoordig rol ik met wat extra lucht in mijn banden een stuk sneller en soepeler door het leven.

Ik hoop dat ik met de verhalen in dit boek jou ook figuurlijk wat extra lucht mag geven. Lucht om even lekker te lachen. Om je nieuwsgierig te maken naar jouw talenten. Niet door nog harder te werken, maar door je focus te verleggen en te kijken naar wat wel kan. Door kleine succesjes te vieren. Met Carlos-momenten overtreft je verwachtingen. Op jouw eigen manier en makkelijker dan je denkt. Daar hoeft je echt niet opnieuw het wiel voor uit te vinden.

Hoe maak jij het verschil? Daarvoor is Carlos mijn metafoor geworden. Als je dit boek hebt gelezen, hoop ik dat je ziet dat je meer kunt dan je zelf misschien denkt. Dat je met kleine dingen een groot verschil kunt maken. En het mooie is, je hoeft er niets speciaals voor te doen, je kunt er gewoon vandaag, op dit moment, mee beginnen. Toegevoegde waarde leveren en van betekenis zijn, vergroot je plezier in wat je doet, in werk en privé. Dat het ook meer rendement oplevert, is mooi meegenomen.

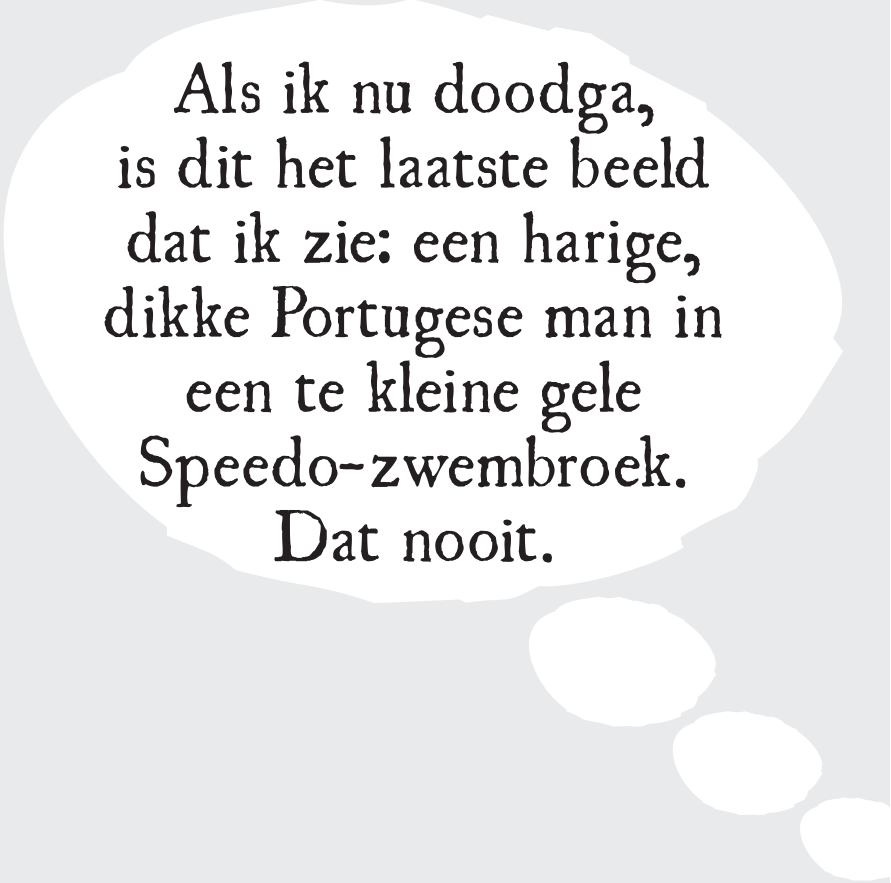

*Soms heb je een beetje
extra lucht nodig.*

Als iedereen meedoet, ontstaat een olievlek van mooie momenten met toegevoegde waarde. Eén van de weinige olievlekken waar ik als afgestudeerd enthousiasteling op het gebied van duurzaamheid – maar vooral ook als mens – een groot voorstander van ben. Het effect is niet meetbaar, wel erg merkbaar. Je kunt het – gelukkig – dus ook niet vastleggen in grafieken en saaie managementmodellen. Die kom je in dit boek dan ook echt niet tegen.

Het wordt tijd je voor te stellen aan Carlos. De enige echte. Daarvoor neem ik je mee terug in de tijd, naar een zomer in

Portugal waar mijn leven in korte tijd maar liefst twee keer
voorgoed veranderde.

Als ik nu doodga,
is dit het laatste beeld
dat ik zie: een harige,
dikke Portugese man in
een te kleine gele
Speedo-zwembroek.
Dat nooit.

2

De golf met mijn naam erop

Ik lig in het water met mijn gezicht naar beneden. Het water van de Atlantische Oceaan is net zo blauw als de lucht erboven, waar ik net nog doorheen heb gedoken, recht op die geweldige golf af. Het is middag en ik wilde even snel een frisse duik in zee nemen. Ik loop langzaam de zee in en naarmate het koude zeewater hoger tegen mijn lijf aanklotst, beleef ik net onder mijn middel het altijd lastige ‘oehoe’-momentje. Mannen weten wel wat ik bedoel. Vrouwen blijkbaar ook, die krijgen dat momentje zelfs twee keer. Als ik tot mijn middel in het water sta, zie ik een gigantisch grote golf. Een golf met mijn naam erop. Ik duik. Misschien iets te stijl, op een zandbank. Mijn hoofd klapt op de zeebodem, ik hoor ‘КРАК’ en het volgende moment drijf ik met mijn gezicht in het water. Ik voel niets meer en kan me niet meer bewegen.

Er is iets goed mis, voel ik. Ik wacht. Iemand moet dit hebben gezien. Er moet hulp onderweg zijn. Met een merk-

waardige kalmte houd ik mijn adem zo lang mogelijk in. En dan, vanuit mijn ooghoek zie ik ineens een hand aankomen, gevolgd door een pols en onderarm. Het duurt even voordat ik me realiseer dat het mijn eigen arm is die daar voorbij drijft. Ik heb dus helemaal geen controle meer over mijn lijf. Mijn adem begint op te raken en ik voel het zee-water al in mijn neus en mond. Het prikt. Als er niet snel hulp komt, zit ik echt in de problemen. Ik begin zelfs al afscheid te nemen. Mijn leven flitst aan mij voorbij. Wat laat ik achter? Ik heb vooral voor mezelf geleefd. Ik wil nog zoveel doen, heb zoveel dromen. Ik wil van betekenis zijn. En nu mag het niet meer.

*Vanuit mijn ooghoek zie ik ineens
een hand aankomen.*

Ineens komt er een tweede golf aan die me omgooit. Ik zie de blauwe lucht boven me en de frisse lucht stroomt mijn longen binnen: ik krijg een tweede kans. De golf drijft me langzaam naar het strand. Ik drijf tussen vakantievierende mensen door, kinderen spelen met een bal en ondertussen vecht ik bij elke golf om niet weer op mijn buik gedraaid te worden. Dan voel ik zand onder mijn schouders schuiven, ik spoel aan. Daar lig ik dan. Ik kan ook niets anders.

Mensen lopen langs me heen, maar niemand ziet wat er aan de hand is. Ik probeer iets te roepen, maar er komt geen geluid uit mijn keel. Ondertussen spoelen continu golven over me heen en moet ik naar adem happen. Op nog geen meter afstand staat een dikbehaarde, nogal forse Portugese man met zijn zoontje in het water te spelen. Als ik nu doodga, is dit het laatste beeld dat ik zie: een harige, dikke Portugese man in een te kleine gele Speedo-zwembroek. Dat nooit.

Uiteindelijk rent er een jongen voorbij die me ziet en blijft staan. Vragend kijkt hij me aan: heb je hulp nodig? Als antwoord knijp ik mijn ogen twee keer stevig samen. Ineens gaat alles heel snel. Lifeguards buigen zich over me heen. Helaas geen Pamela Anderson type, maar wel iemand die Nederlands spreekt. Ook mijn vrienden hoor ik: Hou vol! We zijn bij je. De lifeguards leggen me op een brancard en dragen me naar de ambulance. Ik voel me doodmoe en wil slapen. Maar ik moet wakker blijven, zeggen ze, zodat ik niet in coma raak.

Daar lig je dan, in een vreemd land waarvan je nauwelijks de taal kent, in een vreemd ziekenhuis, in een vreemd bed en in een vreemd lichaam. Het enige wat ik nog kan voelen is blinde paniek. Ik schreeuw het uit, maar niemand komt. Ze zijn het gewend, er komen hier veel duikslachtoffers. Als

ik maar lang genoeg roep, hoor ik uiteindelijk voetstappen de kamer binnenkomen. Vanuit mijn ooghoeken zie ik een verpleegster keurig de monitoren controleren. Om zich vervolgens om te draaien en de kamer weer uit te lopen. Standaard procedure voor goede zorg. Puur technisch gezien dan.

*‘Alleen maar’ door zich oprecht
in mij te verplaatsen, gaf hij me
het zetje dat ik nodig had om te
beseffen dat ik nog leefde.*

En dan ineens in de nachtdienst, tijdens een paniekaanval, is daar broeder Carlos. Hij schat de situatie goed in, loopt naar me toe, legt zijn hand op mijn schouder, waar ik nog wel gevoel heb, en zegt: “It’s okay”. De andere verplegers vertelt hij hoe ze me het beste kunnen benaderen. Hij ziet mij, Jaap, en niet het zoveelste duikslachtoffer. Als ik hem dat later vertel, zegt hij dat het niet meer is dan zijn werk. Tegelijk zie ik trots in zijn ogen. Op dat moment wordt voor hem duidelijk dat door iets te doen wat voor hem heel normaal is, iets wat bij zijn werk hoort, hij voor een ander enorm veel toegevoegde waarde heeft.

Voor mij maakte hij echt het verschil. ‘Alleen maar’ door zich oprecht in mij te verplaatsen, gaf hij me het zetje dat ik nodig had om te beseffen dat ik nog leefde. Ik heb een hoge dwarslaesie, ben verlamd vanaf borsthoogte en mijn handen doen het niet meer. En toch heb ik een tweede kans gekregen. Die internationale topmanager die een snel leven leidde, en waarvan ik lange tijd dacht dat ik daarvoor was voorbestemd, die zit er misschien niet meer in. Aan de andere kant: vanuit mijn rolstoel kan ik prima op mijn kont zitten en delegeren. Ik krijg in elk geval de kans om de echte Jaap te laten opstaan. Figuurlijk dan.